

De krankzinnigheid van de 'oorlog tegen drugs'

Bijgedragen door Hans Van Duijn
 Tuesday 22 July 2008
 Laatst geupdate op Tuesday 22 July 2008

In 2006 interviewde Dick Harte, redacteur van het maandblad DE POLITIE, Jerry Cameron.

Jerry, een voormalige narcoticabestrijder en politiechef, is één van de oprichters van LEAP (Law Enforcement Against Prohibition). Met toestemming van de NPB wordt het interview onverkort op deze site geplaatst.-o-o-o-o-o-o-

DE KRANKZINNIGHEID VAN DE 'OORLOG TEGEN DRUGS'

Waarom Amerikaanse dienders pleiten voor decriminalisering
 door Dick Harte

De Amerikaanse overheid heeft zijn 'war on drugs' verloren en het wordt hoog tijd deze bittere waarheid onder ogen te zien. Dat is kort samengevat de boodschap van Law Enforcement Against Prohibition oftewel LEAP, een ideële organisatie met inmiddels 3.000 leden. LEAP werd in 2002 opgericht door een aantal Noord-Amerikaanse politieambtenaren met een indrukwekkende staat van dienst aan het drugsbestrijdingsfront, die uiteindelijk tot de conclusie waren gekomen dat ze een groot deel van hun leven hadden gewijd aan een heilloze onderneming. Eén van deze 'recovering drug warriors' - zoals hij zichzelf tijdens een discussiebijeenkomst in Ierland omschreef - is de voormalige chief of police Jerry Cameron. Eind augustus was hij een paar dagen in Europa en de NPB maakte graag van die gelegenheid gebruik om hem te interviewen over de denkbeelden van LEAP en hun strijd om het Amerikaanse politieapparaat te bevrijden van de funeste gevolgen van het huidige drugsbeleid. 'It's an exercise in futility: you can't ARREST your way out of this problem.' Ze liegen er niet om, de cijfers die Jerry Cameron moeiteloos uit zijn mouw schudt. Bijna veertig jaar nadat in 1968 onder president Richard Nixon de 'war on drugs' van start ging, geeft de Amerikaanse overheid er jaarlijks 69 miljard dollar aan uit. Een nauwelijks te bevatten bedrag, maar Cameron heeft het voor ons laten omrekenen: 'Dat is 1.564 euro per seconde.' Desondanks zijn de drugs beter en goedkoper dan ooit en is het gebruik ervan zeker niet afgenomen. 'In de jaren dertig gebruikte 1,3 procent van de Amerikanen drugs - bijvoorbeeld de toen nog legale drug heroïne. Na veertig jaar 'war on drugs' zou je uiteraard een aanzienlijk lager percentage verwachten, maar niets daarvan. Anno 2006 is het aantal drugsgebruikers in Amerika nog altijd 1,3 procent. Tel uit je winst!'

Gevangenis is bomvol en niet te vergeten je verlies. Volgens LEAP leidt het 'zero tolerance'-beleid tegen drugsgebruik tot een maatschappelijke onwrichting die zijn weerga in de Amerikaanse geschiedenis niet kent. Jerry Cameron: 'Elk jaar arresteren we 1,6 miljoen mensen - voornamelijk jongeren - voor niet-gewelddadige drugsovertredingen. Ons gerechtelijk systeem is daardoor continu zo overbelast dat het voorkomt dat sommige niet-straftrechtelijke zaken 15 jaar op hun beurt moeten wachten. In de laatste twintig jaar is de omvang van ons gevangeniswezen verviervoudigd en daarmee is het bouwen van gevangenissen in Amerika de snelstgroeiende bedrijfstak. Er zitten nu ruim 2,2 miljoen Amerikanen in de cel en dat is per hoofd van de bevolking meer dan in welk land ter wereld ook. In Amerika bevindt zich 4,6 procent van de wereldbevolking en 22,5 procent van alle gevangenen ter wereld. En dat is dan het land dat zich zo graag op de borst klopt als 'The Land Of Freedom'.

Pervertering politietaak Ook op het functioneren van de Amerikaanse politie heeft de war on drugs een funeste uitwerking gehad, aldus LEAP. De grootscheepse inzet van de sterke arm der wet voor de 'hardline crackdown' op drugsgebied heeft geleid tot een aanzienlijke vermindering van het respect voor de politie. Eén van de twee doelstellingen van LEAP is dan ook uitdrukkelijk het herstel van het aanzien van de politie bij het grote publiek. Volgens Jerry Cameron is er zelfs sprake van een pervertering van de politietaak: 'Om te beginnen leidt de war on drugs niet tot minder maar tot meer geweld en onveiligheid - precies het tegenovergestelde dus van wat de politie eigenlijk zou moeten bewerkstelligen. Een groot deel daarvan is inherent aan het bestaan van zwarte drugsmarkten. Als je daar wat koopt en de kwaliteit valt tegen, hoe ga je dan verhaal halen? Je kunt moeilijk met je kilootjes naar de rechter stappen, dus je moet een andere oplossing bedenken. In Amerika halen we dan meestal een vuurwapen uit de kast. Een andere factor is het gevaar van corruptie. Ook bij de war on drugs wordt bijvoorbeeld gewerkt met prestatiecontracten: politieambtenaren worden geacht bepaalde financiële resultaten te boeken door het arresteren van drugsdealers en het vervolgens in beslag nemen van hun eigendommen en drugskapitaal. They have to meet the budget - een verplichting die in sommige gevallen op gespannen voet kan komen te staan met de eveneens van politiemedewerkers gevraagde zorgvuldigheid en integriteit.'

Agressief aanhoudingsbeleid

In totaal is Jerry Cameron zeventien jaar van zijn leven actief geweest als 'crime fighter', waarvan elf jaar als chief of police in Fernandina Beach, Florida. In die tijd bouwde hij een reputatie op als een van de meest agressieve uitvoerders van het federale anti-drugsbeleid. Geruchtmakend was een aanhoudingsactie waarbij hij alle drugsdealers in de stad verzamelde in een bus en vervolgens naar de gevangenis reed. 'Mooi, alle straten in één klap schoongeveegd,' vertelt Cameron, 'Maar het succes was van korte duur. Binnen een paar weken hadden andere drugshandelaren het gebied overgenomen en braken er nog gewelddadiger conflicten dan voorheen. 'So, at the end of the day, I really wanted my old drugdealers back!'

Misdaadrecords LEAP bepleit het legaliseren van het drugsgebruik, omdat het uitbannen ervan net zo'n

hopeloze onderneming is als de Drooglegging in de jaren dertig, toen in Amerika het gebruik van alcohol wettelijk verboden was. Legalisering zou leiden tot een aanzienlijke verlaging van de winstmarges die mogelijk zijn in de drugshandel EN tot het afnemen van de drugsgerelateerde misdaad, aldus Jerry Cameron. Waarom werd in 1933 de Drooglegging beëindigd? Omdat de invoering van het alcoholverbod geleid had tot het hoogste aantal moorden en het hoogste aantal corrupte ambtenaren in de Amerikaanse geschiedenis. Zodra het verbod werd opgeheven, zakten deze cijfers right down to nothing. Het is alweer een tijdje geleden dat we voor het laatst twee slijters hebben gezien die elkaar op straat probeerden neer te knallen. De zaak bleef vervolgens redelijk onder controle totdat in 1968 de war on drugs werd uitgeroepen. Sindsdien zijn de oude misdaadrecords ruimschoots overtroffen en dat zal alleen nog maar erger worden.

Regulering drugshandel Een ander voordeel van legalisering is de mogelijkheid een zekere maatschappelijke greep te krijgen op de drugshandel, die dan immers kan worden onderworpen aan wettelijke voorschriften. In Amerika is het voor schoolkinderen makkelijker om aan allerlei wettelijk verboden drugs te komen dan aan wettelijk toegestane drugs als alcohol of nicotine. Waarom zie je op de Amerikaanse schoolpleinen geen winkeliers gratis bier en sigaretten uitdelen of leerlingen proberen over te halen die producten op hun school te gaan verkopen? Omdat een dergelijke actie verboden is en de winkelier zijn vergunning kost. Zolang drugsgebruik wordt beschouwd als een misdaad, blijft de drugshandel een zwarte markt, met als gevolg dat we het volledig aan misdadigers overlaten om te bepalen welke kwaliteit er geproduceerd wordt en hoe ze het vervolgens aan de man brengen. Bovendien loopt de maatschappij flink wat belastinggeld mis. Anno 2006 wordt in de drugsindustrie wereldwijd 390 miljard euro per jaar omgezet. Dat komt aardig in de buurt van de olie-industrie. Relapse op de Oudezijds Mijn gesprek met Jerry Cameron vond plaats in de bar van hotel The Grand in Amsterdam, gelegen aan de Oudezijdsvoorburgwal. Op weg naar dit imposante gebouw passeer je een lange reeks aanzienlijk minder imposante smart- en coffeeshops, omgeven door kenmerkende geuren en groepjes in andere sferen verblijvende dames en heren die soms overduidelijk al een tijdje van huis zijn. Bij wijze van binnenkomst begon ik ons gesprek door Cameron te wijzen op de omgeving waarin hij terechtgekomen was. Prompt boog hij zich met een ondeugende blik in zijn ogen voorover en zei quasi-vertrouweijk: Ik zal je wat vertellen. Toen ik hier gisteren aan kwam lopen en eens een beetje rondkeek, kreeg ik spontaan een terugval! (I had a relapse!) Van het ene op het andere moment voelde ik de fanatieke drugsbestrijder weer in me naar boven komen! Ik moest mezelf tot de orde roepen om niet naar mijn mobieltje te grijpen en versterking op te roepen.

Verslavingsproblemen Ik ben er zeker niet op uit om het gebruik van marihuana of cocaïne te promoten, aldus Jerry Cameron. Maar in een vrije samenleving moet je mensen ook de ruimte geven om domme dingen te doen. Ik ben ervan overtuigd dat we door onderwijs en voorlichting voldoende tegengas kunnen geven om de belangstelling voor drugs binnen de perken te houden. Kijk naar de ontwikkeling van het rookgedrag in Amerika: door het toenemend besef van de mogelijke gevolgen is het gebruik van nicotine in de afgelopen twee decennia gehalveerd. Overigens is marihuana een onschadelijke drug die zijn slechte kwaadaardige reputatie niet verdient. Het gebruik van marihuana is veiliger dan het gebruik van alcohol en vele malen veiliger dan slechte eetgewoonten: a McDonald's Big Mac is a greater threat to public health than cannabis. Dat is ook een reden om een eind te maken aan fixatie op bepaalde vormen van drugsgebruik als een veiligheidsprobleem. De moderne samenleving heeft veel bredere verslavingsproblemen; het wordt tijd dat we daar onze aandacht eens op richten.

Racisme Blijft de vraag waarom de Amerikaanse overheid nog altijd volhardt in zijn verwoede maar tevergeefse pogingen het drugsgebruik uit te roeien. De belangrijkste oorzaak is racisme. Racisme heeft geleid tot het uitroepen van de war on drugs en is volgens mij ook de reden dat de strijd niet wordt opgegeven. Volgens een federaal rapport is van alle mensen die betrokken zijn bij de drugshandel 72 procent blank en slechts 13,5 procent zwart. Van alle mensen die wegens drugsovertredingen worden gearresteerd, is 37 procent zwart. Van alle mensen die wegens drugsovertredingen in federale gevangenissen zitten, is 42 procent zwart. Van alle mensen die wegens drugsovertredingen in staatsgevangenissen zitten, is 60 procent zwart. Op basis van deze cijfers concludeerde de FBI dat elke zwarte mannelijke baby die in Amerika geboren wordt een kans van 33 procent heeft dat hij tijdens zijn leven in een gevangenis belandt. Imagine that: one in three!

Strategische ramp De war on drugs is een strategische ramp gebleken en heeft niet geleid tot minder doden, ziekte, misdaad of verslaving. Wel heeft hij een enorme maatschappelijke schade aangericht. Het maakt niet uit hoeveel geld je erin pompt, hoeveel mensen je arresteert en vastzet: je probeert iets te bereiken dat simpelweg niet kan worden bereikt. Uiteraard los je door legalisering van het drugsgebruik de gezondheidsproblemen die sommige drugs met zich meebrengen niet op. Maar je maakt wel een eind aan de misdaad en het geweld die het criminaliseren van drugs met zich meebrengen. De eerste stap is volgens mij dat artsen in staat worden gesteld voor te schrijven wat hun patiënten nodig hebben, aldus Jerry Cameron. Hoe dan ook: the police have got no business practising medicine.